

РЕШЕНИЕ

№ 26743

гр. София, 11.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 04.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **6637** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 Административно-процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на А. А. Г. от [населено място] срещу РЕШЕНИЕ №РН-КПК-КИ-16-23-18/24.06.2024г. на Комисията за противодействие на корупцията (КПК или Комисията). С оспорвания акт, на основание чл.13, ал.1, т.8 от Закона за противодействие на корупцията (ЗПК) във вр. с §7, ал.2 от Преходните и заключителни разпоредби (ПЗР), е установена несъвместимост по отношение на А. А. Г., в качеството му на подуправител на Българската народна банка (БНБ), ръководител на Управление „Емисионно“ и в това му качество – лице, заемащо публична длъжност по чл.6, ал.1, т.12 ЗПК, във връзка с участието му като съдружник в „Йонтех Инженеринг“ ООД, както и във връзка с осъществяваната от него дейност като член на управителен орган на юридически лица с нестопанска цел (ЮЛНЦ): Сдружение „Б. – Паница Институт за научни издирвания“ и Сдружение „Голф-клуб Б.“, без решение на Управителния съвет (УС) на БНБ по чл.12, ал.5, изр. 2^{по} от Закона за Българската народна банка (ЗБНБ).

Жалбоподателят претендира за недействителност на оспорваното Решение, като постановено от некомпетентен орган при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и в противоречие с материалноправните норми и с целта на закона. Поддържа, че със специалния закон – чл.14, ал.1 във вр. с ал.2 ЗБНБ, е възложена изрична компетентност на УС на БНБ за установяване на основанията за

предсрочно освобождаване на подуправител. Твърди, че компетентността на Комисията по чл.13, ал.1, т.8 ЗПК се свежда до това да проверява сигнали за несъвместимост и да сезира компетентния орган по избора или назначаването, не и да се произнася с положителен диспозитив за наличие на несъвместимост по смисъла на ЗБНБ. Като потвърждение на това свое съждение изтъква изменението на чл.14 ЗБНБ от 2022г. (ДВ, бр.104/2022г.), което според него цели да гарантира независимостта на членовете на УС на БНБ в съответствие със задълженията на РБългария като държава – членка на Европейския съюз (ЕС). Позовава се на Становище на Европейската централна банка от 21.12.2022г. относно изпълнението на препоръките от доклада за конвергенцията на ЕЦБ, касаещи независимостта на централната банка (CON/2022/45) според което, в съответствие с чл.14.2. от Устава на Европейската система на централните банки и на Европейската централна банка (Устав на ЕСЦБ и на ЕЦБ), управителят може да бъде освобождаван от длъжност само на основанията, съдържащи се в този член, а по отношение на другите членове на органите за вземане на решения на националните централни банки (НЦБ) се прилагат същите правила за осигуряване на несменяемост в рамките на мандата и основанията за освобождаване от длъжност на управители, като се гарантира персоналната независимост на тези лица. Според същото становище „Разпоредбите на чл.14.2. от Устава на ЕСЦБ и на ЕЦБ не се ограничават до несменяемостта в рамките на мандата на управителите, докато чл.130 от Договора и чл.7 от Устава на ЕСЦБ се отнасят за „членовете на органите за вземане на решения“ на НЦБ.“ (т.3.1.3.). Изтъква, че в решенията в които тълкува чл.130 от Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС) във вр. с чл.7 и чл.14 Устава на ЕСЦБ и на ЕЦБ, Съдът на Европейския съюз (СЕС) изрично подчертава значението на персоналната независимост при упражняване на мандата от членовете на УС на централните банки (така Решение от 26.02.2019г. по съединени дела С-202/18 и С-238/18, Решение от 16.06.2015г. по дело С-62/14 и Решение от 10.07.2003г. по дело С-11/00). Смята, че от посочената практика на СЕС следва еднозначен извод, че единствено УС на БНБ е компетентен да установи положение на несъвместимост при ограничително тълкуване на закрепените в ЗБНБ основания. При това претендира, че КПК няма компетентност да приеме акт като процесния, който да послужи като основание за отстраняване от длъжност на управителя или на другите членове на УС на БНБ, тъй като това би било в противоречие с ДФЕС, ЗБНБ и Устава на ЕСЦБ и на ЕЦБ. Извън посочените основания за нищожност на административния акт жалбоподателят претендира и за незаконосъобразност на процесното Решение по следните съображения: Твърди, че по отношение на него не са били налице основания за несъвместимост, установени в чл.11, ал.1, т.4 и чл.12, ал.5 ЗБНБ. Смята, че решаващият орган не е съобразил обстоятелството, че основанията за несъвместимост на различните длъжности по чл.6, ал.1 ЗПК или §2, ал.1 от Допълнителните разпоредби (ДР), предвидени в Конституцията, Закона за администрацията (ЗА), всеки устройствен или общ закон, винаги се определят изрично и изчерпателно и не могат да бъдат тълкувани разширително. Освен това сочи, че към датата на постановяване на процесното Решение – 24.06.2024г., той вече не е бил нито съдружник в търговско дружество, нито член на управителен орган в ЮЛНЦ – т.е. дори и да е съществувала към началото на мандата твърдяната несъвместимост, такава не е била налице към времето на постановяване на административния акт, а според нормата на чл.142, ал.1 АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. На следващо място жалбоподателят поддържа, че при

издаване на оспорваното Решение, КПК съществено е нарушила административно-процесуалните правила, тъй като е препятствано упражняването на правото му на защита, актът е постановен при непълнота на доказателствата и е съществувала пречка за образуване на производството пред Комисията, установена в чл.27, ал.2, т.1 АПК. Лично и чрез процесуалните си представители адв. Н. Н. и адв. Х. Х., жалбоподателят моли съда да прогласи нищожността или алтернативно да отмени Решение №РН-КПК-КИ-16-23-18/24.06.2024г. и да осъди ответника да му възстанови сторените разноски по водене на делото, съгласно представения списък и доказателства за извършването им. Доводи за недействителност на административния акт излага и в допълнително представени писмени бележки по същество на спора.

Ответникът – КОМИСИЯ ЗА ПРОТИВОДЕЙСТВИЕ НА КОРУПЦИЯТА, представлявана от председателя, прави възражение за недопустимост на жалбата и евентуално я оспорва като неоснователна- моли съда да я остави без разглеждане или да я отхвърли. В Становище от 05.07.2024г. (вх. №21949) и чрез процесуалния си представител юрк. Л. М. поддържа, че Решение №РН-КПК-КИ-16-23-18/24.06.2024г. не е индивидуален административен акт и съответно не подлежи самостоятелно на съдебен контрол за законосъобразност. Твърди, че актът на КПК има характер на волеизявление на помощен колективен орган, насочено към съответния компетентен орган по избор или назначаване. Претендира, че възложените на Комисията помощни функции по отношение установяването на несъвместимост за лицата, заемащи публични длъжности по чл.6, ал.1 ЗПК, не заместват, нито отменят правата и задълженията на органите по избор и назначаване за установяване на несъвместимост, включително правото им да освобождават или да прекратяват правомощията на лицата, заемащи публична длъжност. При това смята, че на съдебен контрол за законосъобразност подлежи крайният акт на органа по избор или назначаване и само по отношение на този акт съществува правен интерес от оспорване. Сочи, че търсената от жалбоподателя правна защита е насочена само към оборване на фактическите констатации и правни изводи на помощния орган, какъвто според него се явява КПК, поради което и тази защита следва да бъде упражнена в производството по оспорване на окончателния административен акт, което пряко е засегнал правната му сфера. Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение. Евентуално прави възражение за прекомерност на заплатеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение и моли съда да присъди по-нисък размер на разноските в тази част.

ПРОКУРАТУРАТА на РБългария, представлявана по делото от прокурор В. от Софийска градска прокуратура (СПП) дава мотивирано заключение за основателност на жалбата и прави предложение за отмяна на процесното Решение №РН-КПК-КИ-16-23-18/24.06.2024г.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и доказателствата събрани по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

С Решение на Народното събрание (НС) на РБългария от 26.07.2023г. А. Г. е избран за подуправител – ръководител на управление „Емисионно“ на БНБ, на основание чл.84, т.8 и чл.86, ал.1 от Конституцията и чл.12, ал.2 ЗБНБ (л.141).

На 27.07.2023г. Г. е подал пред Комисията за противодействие на корупцията и отнемане на незаконно придобитото имущество (КПКОНПИ) Декларация по чл.35, ал.1, т.1 от Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно

придобито имущество (ЗПКОНПИ, заглавието изменено, ДВ бр.84/2023г., в сила от 06.10.2023г.) във вр. с чл.11, ал.4, т.2 – т.5 и чл.12, ал.5 ЗБНБ (л.143).

На 08.11.2023г. Комисията е постановила Решение №КИ-037 (л.39), с което, на основание чл.89, ал.1 и чл.13, ал.1, т.8 ЗПК, приема следното: 1) липсват основания за образуване на производство за конфликт на интереси по сигнал с вх. №КПК-КИ-16/11.10.2023г., против А. А. Г. – подуправител на БНБ и лице, заемащо публична длъжност по чл.6, ал.1, т.12 ЗПК, поради липса на конкретни данни за нарушение на разпоредбите на Раздел втори и Раздел четвърти на Глава осма от ЗПК; 2) да се извърши проверка по чл.13, ал.1, т.8 ЗПК по отношение на А. А. Г., в качеството му на подуправител на БНБ и лице, заемащо публична длъжност по чл.6, ал.1, т.12 ЗПК. Впоследствие, с Решение по т.15 по Протокол №17/10.01.2024г. Комисията е приобщила сигнал с вх. №С-131/12.12.2023г. за съвместно разглеждане към проверката по чл.13, ал.1, т.8 ЗПК, образувана по сигнала с вх. №КПК-КИ-16/11.10.2023г. (л.73, 74).

С писмо от 28.03.2024г., на основание чл.90, ал.2, т.1 във вр. с ал.4 ЗПК, Комисията е сезирала председателя на НС с искане да ѝ бъдат предоставени заверени копия от доказателствата за избора на А. Г. като подуправител на БНБ, заедно със съпътстващите ги документи, включително: Решение на 49^{-то} НС за избор на А. Г. за подуправител на БНБ; Клетвена декларация, подписана от А. Г. като подуправител на БНБ и Декларация по чл.49, ал.1, т.1 ЗПК, подадена от А. Г. и евентуално подадени декларации по чл.49, ал.1, т.3 ЗПК и декларация за обстоятелствата по чл.11 ЗБНБ (л.138). Исканите документи са били представени с писмо с вх. №КПК-6254-2/28.03.2024г. (л.140).

С писмо изх. №КПК-6254-4/01.04.2024г. Комисията е поискала от председателя на Софийски градски съд (СГС) да предостави справка за всички извършени промени/вписвания по партията на Политическа партия „Продължаваме промяната“ в периода м. януари 2023г. до настоящия момент, включително копия от внесеното заявление, заедно с приложенията към него, относими към освобождаването на А. Г. като член на Изпълнителното бюро на партията (л.147). Исканите документи са постъпили в КПК на 08.04.2024г. с писмо вх. №КПК-6254-5 (л. 148-165).

С писмо изх. №КПК-6254-6/11.04.2024г. Комисията е сезирала управителя на БНБ с искане да ѝ предостави информация извършвана ли е била проверка относно твърдения за несъвместимост на подуправителя Г. и при положителен отговор да изпрати документиран резултат и събраните в хода на проверката материали. В случай, че проверка за несъвместимост не е била извършвана от БНБ, то от управителя е поискано да потвърди писмено това обстоятелство и да представи заверени копия от декларациите, подадени от А. Г. по чл.11, ал.4 и чл.12, ал.5 ЗПК и евентуално отправено от последния уведомление до УС на БНБ за извършване на неплатена дейност, както и Решение на УС по чл.12, ал.5, изр. 2^{-ро} ЗБНБ (л.166). В отговор управителят на БНБ е уведомил Комисията, че БНБ не извършва проверка за несъвместимост по отношение на членовете на УС, тъй като „...установяването на такава не е от компетентността на централната банка.“ В писмото е посочено, че във връзка с разпространени в публичното пространство твърдения за нарушения на законови изисквания от страна на подуправителя, в БНБ е била извършена вътрешна проверка. Въз основа на данните, събрани при тази проверка, УС на БНБ е достигнал до извод, че няма нарушение на изискванията за заеманата от А. Г. позиция подуправител във връзка с участието му като член на Изпълнителния съвет на

Политическа партия „Продължаваме промяната“. По отношение на участието на подуправителя Г. в търговски дружества и ЮЛНЦ УС на БНБ е възложил на свой член да проучи и да представи допълнителни данни и информация относно участието на А. Г. в управителните органи на ЮЛНЦ. В писмото е посочено, че според резултатите от извършената допълнителна проверка не е било установено на Г. да са били определени и изплатени възнаграждения в качеството му на член на УС на ЮЛНЦ (вх. №КПК-6254-7/16.04.2024г., л. 168-170).

Производството е приключило с постановяване на процесното Решение №РН-КПК-КИ-16-23-18/24.06.2024г. В мотивите на административния акт Комисията е обосновала следните изводи: 1) При встъпването си в длъжност на 26.07.2023г. като подуправител на БНБ – управление „Емисионно“, А. Г. е бил съдружник в дружество с ограничена отговорност „Йонтех Инженеринг“ ООД, ЕИК[ЕИК], което го поставя в условия на несъвместимост по отношение на заеманата от него длъжност, на основание чл.11, ал.4, т.4 ЗБНБ. По преписката не е било установено Г. да е представил доказателства за предприети от него действия за отстраняване на несъвместимостта пред органа по избора му в срока по чл.50, ал.3 ЗПК. Заличаването на А. Г. като съдружник в Търговския регистър (ТР) е извършено на 23.11.2023г. – почти четири месеца след встъпването му в длъжност като подуправител на БНБ.; 2) Макар нормата на чл.11, ал.4 ЗБНБ да не съдържа изрична забрана подуправителите на БНБ да са членове на управителни или контролни органи на сдружения с нестопанска цел, то във всеки случай тази тяхна дейност, бидейки и неплатена, попада в ограниченията на чл.12, ал.5, изр. 2^{po} ЗБНБ. Без значение в случая е дали Г. е извършвал дейност възмездно или безвъзмездно като член на управителен орган на двете сдружения с нестопанска цел в които е участвал – Сдружение „Б. – Паница Институт за научни издирвания“ и Сдружение „Голф - клуб Б.“, тъй като по отношение на първата хипотеза – възмездно участие, има изрична забрана, а по отношение на втората – извършване на неплатена дейност, има изрично условие дейността да се извършва „с единодушно решение на управителния съвет, доколкото не е налице конфликт на интереси“. Комисията е достигнала до извод, че под „неплатена дейност“ нормата на чл.12, ал.5, изр. 2^{po} ЗБНБ има предвид всяка дейност осъществявана от членовете на УС на БНБ, различна от извършваната в това им качество, включително свързана с участието им в ръководни и управителни органи на ЮЛНЦ. Този извод е обоснован с това, че всяка подобна дейност би могла да рефлектира върху доверието и авторитета както на УС, така и на БНБ като цяло. Изложени са и доводи и във връзка с приложението на чл.7, ал.1 и чл.10, ал.2 от Закона за търговския регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел (ЗТРРЮЛНЦ), относими към вписването на подлежащи на вписване обстоятелства. При това Комисията е приела, че като не е уведомил УС на БНБ за участието си като член на ръководен орган на ЮЛНЦ и не е отправил искане за произнасяне от УС по чл.12, ал.5 ЗБНБ и съответно няма взето решение от управителния орган на БНБ на това основание, А. Г. се е поставил в условия на несъвместимост.

За установяване на релевантни за спора факти по делото са приети гласни доказателства. Съдът кредитира показанията на свидетелите А. В. Ц., Я. А. Н. и Г. И. Ш., като логични, последователни и основани на преки техни впечатления.

Свидетелят А. Ц. разказва, че от 2011г. е управител на „Йонтех Инженеринг“ ООД. Познава А. Г. от периода, в който последният е станал съдружник в търговското дружество с дялово участие от 2% от капитала. Заявява, че в периода от 26.07.2023г.

до м. ноември 2023г., когато е приключило участието му в „Йонтех Инженеринг“ ООД, Г. не е осъществявал дейност от името на дружеството, не е имал сключени граждански или трудови договори. В този период не е имало заседания на Общото събрание. Целта за която е било създадено търговското дружество е била да се направи проект свързан с екология и преработка на суровини от които да се произвеждат мед и цинк. Този проект не е бил реализиран и е замразен, а към настоящия момент търговецът не извършва дейност, не са били изплащани дивиденди на съдружниците. Отчети за дейността на „Йонтех Инженеринг“ ООД са били публикувани в ТР.

Свидетелят Я. Н. разказва, че заедно с жалбоподателя Г. е член на УС на Сдружение „Голф - клуб Б.“, създадено през 2010 – 2011г. с цел да развива спорта голф на територията на [населено място]. Не успели да реализират добрите си намерения и от основаването му до днес Сдружението не е осъществявало дейност. Сдружението е било регистрирано на домашния адрес на управителя К. С.. Спомня си, че в края на 2021г. - около Коледа, Г. е представил оставката си като член на УС на Сдружението. Свидетелят Н. лично е видял документа, тъй като оставката е била представена на събиране, проведено на адреса на който е регистрирано Сдружението. Няма спомен А. Г. да е участвал в заседания на УС, нито в Общото събрание на което е било прието решение за освобождаването му. Заявява, че Сдружението не е осъществявало никаква дейност от създаването му, а Г. не е участвал в никакви проекти и не е получавал възнаграждения.

Свидетелят Г. Ш. разказва, че е секретар и член на УС на Сдружение „Б. – Паница Институт за научни издирвания“ и заедно с председателя проф. М. Б. представлява Сдружението. Сдружението е било създадено през 2011г. от група филантропи, сред които М. Б. и Дими Паница, с цел развитие и подпомагане на научни изследвания. Основни дейности на Сдружението са били организирани на летни школи, семинари и публични лекции, които от 2019 – 2020г. са били преустановени. Преди това са били организирани 7 – 8 летни школи по криптография и киберсигурност, както и по икономика и финанси, последната от които през 2018г. Освен филантропска, сдружението не е извършвало никаква стопанска дейност, единствените приходи са били от членски внос. Летните школи са били организирани и финансирани от Фондация М. Б.. Всяка година са били изготвяни финансови отчети. Няколкото школи по криптография и киберсигурност са били проведени в учебния център на проф. Б. в О.. Познава А. Г. от 2013 – 2014г. от когато последният е участвал в дейности на Сдружението. През 2016г. като нов член на УС и преподавател в Американския университет, Г. е организирал лятната школа по икономика. При среща през м. декември 2021г. са обсъждали въпроса дали участието на Г. в сдружение с нестопанска дейност, в обществена полза, го поставя в конфликт на интереси в качеството му на народен представител. Фактически Г. е подал оставка като член на УС през м. май 2022г. от която дата според Сдружението е влязла и в сила. Към този момент вече е било насрочено заседание на Общото събрание и въпросът за оставката на Г. не е влязъл в дневния ред, макар членовете на Сдружението да са били запознати. Следващото Общо събрание е било насрочено за м. май 2023г., но не е имало достатъчно представителство, включително проф. Б. не успял да

присъства, заради което било насрочено ново заседание през м. декември 2023г.

За изясняване на спорните факти по делото са приети относими писмени доказателства, които съдът ще обсъди при формиране на правните си изводи: Доклад от директор на Дирекция „Конфликт на интереси“ към КПК (л.40, 41); Сигнал вх. №КПК-КИ-16/11.10.2023г. с приложения (л.42 - 47); Формуляр за регистриране на сигнал с вх. №КПК-КИ-16^{#2}/03.11.2023г. (л.56 - 61); Сигнал с вх. №131/12.12.2023г. (л.61 – 63); Доклад от директор на Дирекция „Конфликт на интереси“ към КПК (л.72); Декларация по чл.35, ал.1, т.1 ЗПК с вх. №КППК-49-307-00-2/27.07.2023г.; Устав на Сдружение „Б. – Паница Институт за научни издирвания“ (л.177-189); Удостоверение от 21.12.2023г. на Окръжен съд – Благоевград по фирм. дело №20101200800082; Протокол от 03.11.2023г. от заседание на УС на Сдружение „Голф - клуб Б.“ с приложения (л. 196 – 200); Протокол от 20.11.2023г. от заседание на УС на Сдружение „Голф - клуб Б.“ и Устав на Сдружение „Голф - клуб Б.“ (л. 201 – 225); Устав на Сдружение с нестопанска цел „Голф - клуб Б.“ (л.226 – 236); Дружествен договор на „Йонтех Инженеринг“ ООД (л.249 – 253); Договор за покупко-продажба на дружествени дялове (л.254, 255); Декларация за имущество и интереси по чл.35, ал.1, т.2 ЗПК вх. №В1762/11.08.2023г. (л. 283 -287); Декларация за имущество и интереси по чл.35, ал.1, т.2 ЗПК вх. №В1763/11.08.2023г. (л. 288 -291); Декларация за имущество и интереси по чл.35, ал.1, т.2 ЗПК вх. №Ф1046/11.08.2023г. (л. 293 -297); Декларация за имущество и интереси по чл.35, ал.1, т.2 ЗПК вх. №Г3585/09.05.2023г. (л. 298 - 303); Декларация за имущество и интереси по чл.35, ал.1, т.2 ЗПК вх. №В585/09.05.2023г. (л. 283 -287); Декларация за имущество и интереси по чл.35, ал.1, т.2 ЗПК вх. №Ф343/02.03.2023г. (л. 283 -287); Протокол от 07.12.2023г. от Общо събрание на Сдружение с нестопанска цел „Б. – Паница Институт за научни издирвания“ (л. 319 – 321); Протокол от 11.01.2024г. от заседание на УС на Сдружение с нестопанска цел „Голф - клуб Б.“ (л. 322 – 324); Докладна записка от управителя на БНБ от 08.07.2024г. (л.392 – 397); Решение №340/16.07.2024г. на УС на БНБ (л.412 – 423).

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

I. По допустимостта:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

На първо място съдът приема, че оспорваното Решение е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 АПК – изрично волеизявление на колективен административен орган с което непосредствено се засягат права и законни интереси на жалбоподателя Г., и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност по силата на чл.120 от Конституцията на РБългария. В ал.2 на чл.120 от Конституцията изрично е установено, че гражданите и юридическите лица *могат да обжалват всички административни актове*, които ги засягат, освен изрично посочените със закон. В случая законът не посочва и не изключва изрично актовете от вида на процесния от съдебния контрол за законосъобразност. От друга страна, противно на многобройните възражения на ответника, процесното Решение

засяга пряко и непосредствено жалбоподателя и за него безспорно е налице правен интерес от оспорването му.

Според определението на чл.7, ал.2 ЗПК, Комисията е независим специализиран постоянно действащ държавен орган за осъществяване на политиката по превенция, противодействие на корупцията и установяване на конфликт на интереси. Правомощията на КПК са регламентирани в чл.13, ал.1 ЗПК. Съгласно т.8 на чл.13, ал.1 Комисията проверява сигнали във връзка с декларациите за несъвместимост на лицата, заемащи публични длъжности, *и при установена несъвместимост сезира органа по избора или назначаването за предприемане на съответните действия.* Следователно актът по чл.13, ал.1, т.8 на КПК съдържа властническо волеизявление на овластения със закон орган, с което се установява състоянието на несъвместимост по смисъла на определението, дадено в §1, т.4 ДР ЗПК. Съгласно тази разпоредба „несъвместимост“ е заемането на друга длъжност или извършването на дейност, която съгласно Конституцията или закон е несъвместима с положението на лицето като заемащо публична длъжност. От анализа на разпоредбата на чл.13, ал.1, т.8 ЗПК следва извод, че влезият в сила акт на Комисията, с който се установява състоянието на несъвместимост, е основание органът по избор или назначаване да предприеме съответните, предвидени в закона действия, а не да преразглежда и пререшава въпроса относно несъвместимостта. В случая приложимият Закон за Българската народна банка от 1997г. не предвижда изрично какви действия следва да бъдат предприети по отношение на член на УС, който изначално или впоследствие е поставен в състояние на несъвместимост. От друга страна, чл.14, ал.1 ЗБНБ допуска възможност компетентният орган – УС да освободи предсрочно негов член, *ако той не отговаря на изискванията, които са необходими за изпълнението на неговите задължения, или ако е признат за виновен за извършено сериозно нарушение по смисъла на чл.14, параграф 2 от Устава на ЕСЦБ и на ЕЦБ.* Според регламента на чл.14, ал.2 ЗБНБ, основанието за предсрочно освобождаване на подуправител или на друг член на УС, с изключение на управителя, се установява с решение на УС, прието по определен от него ред. При това, ако бъде сезиран по реда на чл.13, ал.1, т.8 ЗПК УС, може да образува производство за предсрочно освобождаване по чл.14 ЗБНБ. Предмет на това производство обаче, няма да е повторното установяване на състоянието на несъвместимост на съответния член на УС, каквито твърдения многократно поддържа ответникът. В производството по чл.14, ал.1 ЗБНБ поставеният пред УС въпрос е дали установеното от КПК състояние на несъвместимост представлява основание за предсрочно освобождаване на член на УС, поради това, че той не отговаря на изискванията, необходими за изпълнение на задълженията му или респективно представлява извършено сериозно нарушение по смисъла на чл.14, параграф 2 от Устава на ЕСЦБ и на ЕЦБ. Този ще бъде и предметът на спора в съдебното производство по чл.14, ал.2 пред Върховния административен съд при оспорване на акта на УС на БНБ за предсрочно освобождаване на негов член. Именно по този въпрос се е произнесъл и УС на БНБ като е приел, че след като е изпаднал в състояние на несъвместимост, *установено с процесното Решение на Комисията, Г. не отговаря на*

изискванията които са необходими за изпълнение на неговите задължения и едновременно с това е признат за виновен за извършено сериозно нарушение. В т. II от обстоятелствената част на Решение №340/16.07.2024г., по същество на поставения пред него въпрос, УС на БНБ е приел, че „По силата на чл.13, ал.1, т.8 ЗПК, КПК е административният орган, който има изключителна компетентност да установи несъвместимост във връзка със заемането на публична длъжност. УС на БНБ не може нито да осъществява контрол върху акта на Комисията, нито да се произнесе вместо нея, тъй като това би довело до недопустимо изземване на компетентност на друг административен орган.“ И още „...УС се произнася единствено по отношение на това дали установената от КПК несъвместимост представлява наличието на основание за предсрочно освобождаване на члена на УС на БНБ и по-конкретно – дали обуславя извод, че същият не отговаря на изискванията, които са необходими за изпълнението на неговите задължения и/или, че същият е признат за виновен за извършено сериозно нарушение по смисъла на чл.14, §2 от Устава на ЕСЦБ и на ЕЦБ.“. Според мотивите, изложени в т. III от Решение №340/16.07.2024г. на УС на БНБ „Изложените в раздел II, т.2 доводи, както вече се посочи, касаят изцяло правилността на преценката на КПК, която УС на БНБ е длъжен да съобрази и възприема изцяло.“.

Ето защо за жалбоподателя е налице правен интерес да оспори акта на КПК с който се установява несъвместимост, тъй като именно това е актът, който непосредствено засяга негов законен интерес и пречатства правото му да заема публична длъжност подуправител и член на УС на БНБ. Обратното становище, което пламенно застъпва ответникът, напълно противоречи на чл.56 от Конституцията, според който всеки гражданин има право на защита, когато са нарушени или застрашени негови права или законни интереси.

При направения извод, че в процесния случай Решението на КПК по чл.13, ал.1, т.8 ЗПК с което се установява несъвместимост, е индивидуален административен акт, то той подлежи на съдебен контрол за законосъобразност по реда на АПК. Несъстоятелни са твърденията на ответника, че процесният спорен въпрос относно състоянието на несъвместимост на жалбоподателя Г., следва да бъде разрешен от ВАС чрез упражняване на инцидентен контрол в производството по оспорване на акта на УС на БНБ – Решение №340/16.07.2024г. За разлика от Гражданския процесуален кодекс (ГПК) – чл.17, ал.2, където изрично е предвиден инцидентен контрол за валидност на административните актове, независимо от това дали подлежат на съдебен контрол, както и за законосъобразност, само в изчерпателно посочените случаи, АПК не допуска упражняване на инцидентен контрол върху административните актове при никакви случаи. Всеки административен акт, освен изрично изключените по силата на закон, подлежи на самостоятелно оспорване по силата на чл.120 от Конституцията. Административните актове могат да се оспорят с искане за обявяване на нищожността им без ограничение във времето (чл.149, ал.5 АПК). Жалбата срещу влязъл в сила индивидуален административен акт е процесуално недопустима, а разрешеният с него въпрос не подлежи на преразглеждане, включително чрез упражняване на инцидентен контрол за законосъобразност.

II. По основателността:

--

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид изложените от жалбоподателя оплаквания и извърши проверка на оспорвания акт, на всички основания за законосъобразност, съдът достигна до следните изводи:

Решение №РН-КПК-КИ-16-23-18/24.06.2024г. е постановено от некомпетентен административен орган, в нарушение на принципа на законност, установен в чл.4 АПК. Според императива на чл.4, ал.1 АПК административните органи действат в рамките на правомощията си, установени от закона.

Настоящият решаващ състав приема, че КПК е орган който не е конституиран по реда и при условията на ЗПК (обн. ДВ, бр. 84/2023г., *в сила от 06.10.2023г.*). Комисията е независим, специализиран, постоянно действащ държавен орган за превенция и противодействие на корупцията и установяване на конфликт на интереси, който е предвиден по силата на законовата норма – чл.7 ЗПК. Според регламента на чл.8, ал.1 ЗПК Комисията е колективен орган, *който се състои от трима членове и се председателства на ротационен принцип за по две години от всеки един от членовете*, като редът на председателстване се определя чрез жребий между тях при встъпването им в длъжност. Членовете на Комисията се избират от Народното събрание с мнозинство две трети от всички народни представители. Мандатът на членовете на Комисията е 6 години и започва да тече от датата на встъпването им в длъжност. Членовете на Комисията осъществяват дейността си до конституирането на новия състав на Комисията. (чл.8, ал.2 и ал.5 ЗПК).

В преходните и заключителните разпоредби (ПЗР) на ЗПК - §7, изрично е установен срокът за конституиране на новия държавен орган – КПК. Съгласно ал.1 на §7 ПЗР ЗПК Народното събрание избира членовете на Комисията за противодействие на корупцията в тримесечен срок от влизането в сила на закона. Този срок е изтекъл на 06 януари 2024г.

Безспорно е по делото, че в определения от закона срок и към датата на издаване на спорния административен акт, съставът на КПК, състоящ се от трима членове, не е бил избран по реда и при условията, установени в ЗПК. Вместо това, в продължение на повече от една година от влизане в сила на ЗПК, „ролята“ на членове на новосъздадената със закон КПК осъществява съставът на КПКОНПИ. Едновременно с това обаче, по силата на закона - §6, ал.1 ПЗР ЗПК, същата КПКОНПИ *се преименува* на Комисия за отнемане на незаконно придобитото имущество (КОНПИ) и продължава („наследява“) мандата на предходния държавен орган КПКОНПИ, регламентиран в Глава втора ЗПКОНПИ (заглавието изменено, ДВ бр.84/2023г., в сила от 06.10.2023г.).

В ал.2 на §7 ПЗР ЗПК законодателят е предвидил, че до избирането на състав на КПК, заварените при влизането в сила на закона членове на КПКОНПИ *изпълняват функциите* на членове на съответните комисии (КПК и КОНПИ), като след избора на нови членове *продължават мандата си като членове на КОНПИ*. От тази норма обаче, не следва извод, че това положение продължава завинаги. Настоящият състав на съда приема, че това фактическо положение, в което членовете на съществуващата КПКОНПИ изпълняват едновременно функциите на новосъздадената КПК и на преименуваната КОНПИ, е ограничено от определения в закона срок от 3 месеца, смятано от 06.10.2023г. Този буферен период от време е даден от законодателя, за да се довършат проверките и производствата по установяване на конфликт на интереси, които не са приключили до влизане в сила на закона - §5, ал.1 ПЗР ЗПК, както и да бъдат уредени трудовите и служебни правоотношения с администрацията на КПКОНПИ, съгласно реда и условията, установени в §6, ал.4 – ал.14 ПЗР ЗПК. Този извод съдът обосновава и по аргумент от разпоредбата на §7, ал.3 КПК, която предвижда Устройственият правилник на КПК да бъде приет в едномесечен срок от избора по ал.1 – т. е. най-много четири месеца след влизане в сила на ЗПК.

Този извод се налага и от принципа на законност, установен в чл.4, ал.1 АПК, както и от основните начала на Конституцията. Така в чл.4, ал.1 от Конституцията е изрично регламентирано, че РБългария е правова държава. Тя се управлява според Конституцията и законите на страната. Нетърпимо за правовия ред съдът намира положението при което едни и същи лица осъществяват функциите и правомощията на два напълно различни и по закон независими специализирани държавни органи. И докато законът изрично е установил, че новата КОНПИ приема мандата на преименуваната КПКОНПИ, то след изтичане на установения в закона срок от три месеца, *действията на същия състав* (различен като численост и начин на формиране) *като КПК са без мандат*. В мотивите на Решение №12/27.09.2022г. по конст. дело №7/2022г. К. съд подчертава, че докато непрекъсваемостта се отнася до самото съществуване и функциониране на държавния орган, то мандатът представлява предоставяне на правна възможност да се осъществяват конкретни държавни функции за определено време и в демократичното общество мандатността се изразява в ограничено във времето функциониране на държавния орган чрез конкретен персонален състав, явяващо се гаранция срещу възможни изкривявания в резултат на

неограничено по време изпълнение от него на съответните функции. И докато цитираното Решение на КС третира въпроса за непрекъсваемостта на мандата на Инспектората на Висшия съдебен съвет (ИВСС) – орган избран по реда, установен в Конституцията (чл.132а) и Закон за съдебната власт, то в настоящия случай сме изправени в хипотезата на орган който не е конституиран съобразно установените в закона ред и условия и съответно е *без възложен мандат*.

Тук следва да се отбележи и фактът, че ЗПК – чл.10, ал.2, т.1, изрично забранява член на Комисията да заема длъжност в държавни или общински органи. Следователно продължаващото след изтичане на установения в закона срок състояние в което членовете на един независим държавен орган изпълняват функциите и на друг независим държавен орган, нарушава и забраната по чл.10, ал.2 ЗПК.

По изложените доводи настоящият решаващ състав приема, че Решение №РН-КПК-КИ-16-23-18/24.06.2024г. е НИЩОЖЕН административен акт, като издаден от некомпетентен орган, без мандат.

Независимо от направения извод за нищожност на административния акт, за процесуална икономия и за пълнота на изложението, съдът извърши и преценка за законосъобразност на процесното Решение, на основанията по чл.146, т.2 – т.5 АПК.

Решаващият състав приема, че оспорваният акт е издаден при съществени нарушения на процесуалните правила – такива, които са повлияли или е могло да повлияят върху крайното решение по същество на административния орган и ако не бяха допуснати би могло да се стигне до друго решение на поставения пред него въпрос. В производството пред КЗП са били допуснати и съществени нарушения на основни принципи в процеса, установени в чл.7, чл.8 и чл.9 АПК – принципите на истинност, на равенство и на служебно начало, довело като краен резултат до несъответствие на процесната Заповед с материалноправните норми и с целта на закона. Съгласно тези норми административните актове се основават на действителните факти от значение за случая и административният орган е длъжен да събере всички необходими доказателства и когато няма отправено искане от заинтересованите лица, както и да укаже процесуално съдействие на страните за законосъобразно и справедливо решаване на въпроса. Всички лица, които са заинтересовани от изхода на производството, имат равни процесуални възможности да участват в него за защита на своите права и законни интереси (чл.8 АПК).

В чл.26 АПК е установено задължение на административния орган за уведомяване на заинтересованите граждани и организации за започване на производството. Съгласно чл.35 АПК индивидуалният административен акт се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят обясненията и възраженията на заинтересованите граждани и организации, ако такива са дадени, съответно направени.

В настоящия случай не се твърди и не са ангажирани доказателства жалбоподателят да е бил уведомен за образуваното срещу него производство за установяване на несъвместимост от КПК, нито да му е била дадена възможност да участва в производството, включително да се запознае с

обвиненията и със събраните доказателства, както и да прави възражения, да посочва и да представя доказателства в подкрепа на своите твърдения.

Като не е изпълнил задължението си да събере всички необходими доказателства Комисията е достигнала до неправилния и необоснован извод, че към датата на избирането му за подуправител на БНБ - 26.07.2023г. А. Г. е бил член на УС на Сдружения с нестопанска цел „Б. – Паница Институт за научни издирвания“ и „Голф - клуб Б.“ и е бил заличен като такъв съответно на 15.12.2023г. и на 17.01.2024г. Този извод Комисията е основала единствено въз основа на извършена справка в ТРРЮЛНЦ.

По делото обаче, са приети два документа, съдържащи волеизявления на жалбоподателя Г. за преустановяване на членството му в УС на двете СНЦ: Оставка от 21.12.2021г., подадена до председателя на Сдружение „Голф - клуб Б.“ и Оставка от 25.05.2022г., подадена до членовете на УС на Сдружение „Б. – Паница Институт за научни издирвания“. Макар ответникът да не е оспорил верността на тези документи, съдът ги цени във връзка с останалите доказателства приети по делото. На първо място оставката от 25.05.2022г. съдържа удостоверително изявление за получаването ѝ на същата дата от вписания законен представител на Сдружение „Б. – Паница Институт за научни издирвания“ – Г. Ш.. Изявление в тази посока е направено и с приетото по делото Удостоверение от 28.06.2024г. (л.28) в което Г. Ш., в качеството му на секретар и представляващ СНЦ „Б. – Паница Институт за научни издирвания“ е удостоверил настъпването на определени факти сред които и получаване на оставката на Г. като член на УС на 25.05.2022г. В същия смисъл са и събраните в производството гласни доказателства. Оставката от 21.12.2021г., дадена до председателя на „Голф - клуб Б.“ не съдържа удостоверително изявление за получаването ѝ от председателя на ЮЛНЦ. Т. изявление обаче се съдържа в приетото по делото Удостоверение от 28.06.2024г., дадено от К. С. - вписания законен представител на Сдружение „Голф - клуб Б.“. В същия смисъл са и приетите гласни доказателства. Свидетелят Я. Н. – член на УС на СНЦ „Голф - клуб Б.“ посочва, че физически документът, съдържащ оставката на А. Г. като член на УС на Сдружението е била подадена през 2021г., около Коледа на събиране на членове на Сдружението, включително и председателят.

Тези факти не са били установени и не са били оценени от решаващия орган КПК, поради неизпълнение на задължението да събере, провери и прецени всички относими доказателства и да изясни фактите и обстоятелствата от значение за случая. Съдът приема, че ако не беше допуснала това нарушение на процесуалните правила, Комисията би могла да стигне и до друго заключение относно това бил ли е А. Г. член на управителни органи на ЮЛНЦ към датата на избора му за подуправител на БНБ на 26.07.2023г.

Правният режим на ЮЛНЦ – сдружения и фондации, е уреден в Закона за юридическите лица с нестопанска цел (ЗЮЛНЦ). Членството, членствените права и задължения и прекратяването на членственото правоотношение в сдружението, са регламентирани в Глава втора, Раздел I ЗЮЛНЦ. Освен това правоотношенията между сдружението и членовете на управителните му органи се регламентират и от общите правила на чл.280 – чл.292 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД, Договор за поръчка), включително и от

правилата на чл.287 ЗЗД относно прекратяване на мандатните правоотношения. Съгласно последната разпоредба договорът за поръчка се прекратява, освен по други причини, посочени в закона, още и с оттегляне на поръчката от доверителя, с *отказ от довереника* и със смъртта или с поставянето под запрещение на някой от тях, а така също и с прекратяването на юридическото лице, ако то е било доверител или довереник. Правомощието на Общото събрание на сдружението да приеме решение за освобождаване на член на УС (чл.25, ал.1, т.5 ЗЮЛНЦ), не дерогира приложението на чл.287 ЗЗД в отношенията между членовете на УС и Сдружението, а единствено регламентира органа на сдружението, в чиято компетентност е приемането на решение за оттегляне на възложения мандат на член на УС по смисъла на чл.287 ЗЗД. Следователно, няма пречка самият член на УС да отправи изявление за доброволното си напускане. Действително, съгласно чл.25, ал.1, т.3 ЗЮЛНЦ в компетентността на Общото събрание е да освободи член на УС, но в хипотеза различна от процесната – отправяне на едностранно волеизявление за отказ от дадения мандат. След като самият член на УС е подал заявление, че се отказва от тази длъжност, това е достатъчно, за да настъпи ефектът на прекратяването, без да е нужно решение на ОС. Вписването на член на УС има оповестително, а не конститутивно действие. При това правоотношението между сдружението и член на УС следва да се смята за прекратено от момента на настъпване на съответния юридически факт - постъпилото едностранно волеизявление за прекратяване на членството в УС. Основание за прекратяване на правоотношението е отказът на довереника от възложения мандат, а не решение на ОС за освобождаване на член на управителния съвет на сдружението. Вписването на това обстоятелство в ТРЮЛНЦ е от значение и в интерес на третите лица, правната сигурност и на самото сдружение, но не е юридическият факт от който настъпва преустановяването на членството в управителния орган на ЮЛНЦ. В този смисъл е и последователната съдебна практика - така: Решение №418/01.12.2023г. на Апелативен съд – П. (АС) по търг. дело №661/2023г.; Решение №1056/22.07.2024г. на Софийски градски съд (СГС) по търг. дело №1248/2024г.

Следва да се подчертае, че изводи в този смисъл последователно е застъпвала и КПК в практиката си: така *Решение №РС-5916-23-003/24.10.2023г.* по отношение на лице, заемало публична длъжност по чл.6, ал.1, т.3 ЗПК – министър на здравеопазването (респ. чл.6, ал.1, т.3 ЗПКОНПИ); *Решение №РС-2-23-001/19.01.2024г.* по отношение на лице, заемало публична длъжност по чл.6, ал.1, т.3 ЗПК – заместник - министър на околната среда и водите.

На следващо място съдът приема, че Комисията изначално не е компетентна и не следва да се произнася за наличие на основанията по чл.12, ал.5, изр. 2^{ро} ЗБНБ. В първото предложение на чл.12, ал.5 ЗБНБ е регламентирана забрана управителят и подуправителите да извършват друга дейност освен преподавателска или като членове на органите на дружества, в които БНБ има участие, или на международни организации във връзка с дейността ѝ, освен ако са назначени за служебен министър-председател по реда на чл.99, ал.5 от Конституцията. Във второто предложение на чл.12, ал.5 обаче, е предвидена

възможност управителят и подуправителите на Банката да *извършват неплатена дейност* с единодушно решение на УС, освен в случаите, когато е налице конфликт на интереси. От анализа на цитираните норми следва извод, че извършването на платена дейност, освен посочените в първото предложение на ал.5, е забранено и съответно несъвместимо с положението на управител и подуправители на БНБ. Противно на тази изрична забрана с второто предложение на чл.12, ал.5 ЗБНБ законът е разрешил, макар и под условие, осъществяването на неплатена дейност от управителя и подуправителите на Банката. Следователно нормата на чл.12, ал.5, изр. 2^{по} ЗБНБ установява „съвместимост“, а не несъвместимост по смисъла на §1, т.4 ДР ЗПК, тъй като не забранява, а разрешава съчетаването на заеманата длъжност с извършването на друга неплатена дейност, при условие, че УС е изразил съгласие за това. Безусловна забрана е налице само ако дейността поставя управителя или подуправителите в конфликт на интереси.

При това и по аргумент от разпоредбата на чл.13, ал.1, т.8 ЗПК съдът приема, че в хипотезата на чл.12, ал.5, изр. 2^{по} ЗБНБ, Комисията може и е длъжна да се произнесе единствено във връзка с установяване на конфликт на интереси. Въпросът налице ли е била положителната предпоставка – съгласие на УС, за осъществяване от управителя и подуправителите на БНБ на неплатена дейност, включително участие в управителни органи на ЮЛНЦ, е от изключителната компетентност на УС на Банката. При липса на такова положително решение пак УС на БНБ следва да прецени дали това представлява сериозно нарушение по смисъла на чл.14, §2 от Устава на ЕСЦБ и на ЕЦБ. В случая с Решение №КИ-037/ 08.11.2023г. Комисията е приела, че по подадения сигнал с вх. №КПК-КИ-16/11.10.2023г. няма основания за образуване на производство за конфликт на интереси. С това са приключили правомощията на КПК във връзка с установеното от нея извършване от подуправителя на БНБ А. Г. на друга неплатена дейност – членство в управителни органи на ЮЛНЦ.

В заключение съдът приема за установено със събраните писмени и гласни доказателства, че към датата на встъпването му в длъжност жалбоподателят не е бил член на управителен орган на ЮЛНЦ, след като през 2021г. и през 2022г. се е отказал от дадения му мандат като член на УС на Сдружение „Б. – Паница Институт за научни издирвания“ и Сдружение „Голф - клуб Б.“, поради което и за него не е възникнало задължение да уведоми УС на БНБ и да иска съгласие по чл.12, ал.5, предл. 2^{по} ЗБНБ.

В противоречие с материалноправните норми и с целта на закона е и изводът на Комисията, че след като при встъпването си в длъжност подуправителят на БНБ А. Г. е бил съдружник в дружество с ограничена отговорност, това го е поставило в условия на несъвместимост.

В Решение №13/24.09.2020г. по конст. дело №5/2020г. КС подчертава, че в неговата практика институтът на несъвместимостта е очертан като съвкупност от уредени на конституционно или законово ниво забрани определена публична длъжност да бъде съвместявана с друга такава или с длъжности и дейности, свързани с частен интерес на заемащия публичната длъжност, което осигурява "добросъвестно, независимо и безпристрастно осъществяване на властническите функции в обществен интерес".

Несъвместимостта подчертава специфичното социално и правно качество на заемачите публична длъжност лица да действат от името на държавата и само в обществен интерес. Постигането на основната ѝ цел - да осигури безпристрастност и непредубеденост, е свързано с въвеждането на забрани да бъдат заемани други длъжности или да бъдат изпълнявани други дейности, докато лицето е на съответната публична служба. Тяхното установяване в Конституцията и в законите свидетелства, че такова съвместяване би нарушило независимостта и безпристрастността на органите на държавната власт или би послужило за постигане на частни цели, което противоречи на изискването публичната длъжност да се изпълнява само в обществен интерес. По този начин чрез несъвместимостта се гарантира независимост при изпълнението на служебните задължения и се препяства извличането на ползи от лицето при изпълнение на заеманата от него длъжност.

По отношение на членовете на УС на БНБ такива забрани са въведени изчерпателно в чл.11, ал.4 ЗБНБ. Съгласно т.4 на тази разпоредба член на УС не може да бъде лице, което е едноличен търговец, *неограничено отговорен съдружник в търговско дружество*, управител, търговски пълномощник, търговски представител, прокурист, търговски посредник, ликвидатор или синдик, *член на орган на управление или контрол на търговско дружество* или кооперация с изключение на дружества, в които БНБ има участия. При това и доколкото нормата установява забрани, следва да бъде тълкувана буквално, а не разширително и не може да се прилага по аналогия. В случая нормата е ясна и забраната е само по отношение на *неограничено отговорните* съдружници в търговски дружества, каквито не са съдружниците в дружеството с ограничена отговорност (ООД). Безспорно е в теорията, че участието в ООД не предполага и не придава търговско качество на съдружниците. Точно поради обстоятелството, че участието в капиталовото дружество (каквото е ООД), не е търговска дейност, законодателят изрично го урежда като случай на несъвместимост – така например чл.10, ал.2, т.2 ЗПК който забранява изрично на членовете на КПК да упражняват търговска дейност, както и *да са съдружници в търговски дружества*. Участието на съдружник в Общото събрание на ООД не попада и в обхвата на забраната по чл.11, ал.4, т.4 - да не е „член на орган на управление или контрол на търговско дружество“. Според проф. А. К. от цялостната уредба на Общото събрание на ООД се налага извод, че то не е нито управителен, нито контролен орган по смисъла на ТЗ. Това разбиране е съобразено с капиталовия характер на дружеството, едно от изражението на които е разделението на инвестицията от управлението и контрола. Оперативният управителен орган на ООД е управителят (чл.141, ал.1 ТЗ).

Съдът отбелязва, че в предходни решения *настоящият* състав на КПК последователно застъпва становището, че притежаването на дялове в търговски дружества не нарушава забраната на чл.19, ал.7, т.3 от Закона за администрацията (ЗА) – посочените в нормата лица, заемачи публични длъжности, да не са членове на орган на управление или контрол на търговско дружество (така Решение №РС-818-22-029/12.04.2023г. на КПКОНПИ; Решение №РС-201-22-048/01.06.2023г. на КПКОНПИ). В Решение №РС-201-22-048/01.06.2023г. е обоснован извод, че „.....Участието в търговско

дружество е субективно гражданско право на физическите и юридическите лица по силата на чл.19, ал.4 от Конституцията. Правото на дружествени дялове или акции дава определени права, които биват имуществени и неимуществени. Търговската дейност обаче се извършва от самото дружество, което е отделен и самостоятелен правен субект от персоналния състав на съдружниците в него.“.

Следователно незаконосъобразен е изводът на Комисията, че като съдружник в „Йонтех Инженеринг“ ООД жалбоподателят Г. се е поставил в състояние на несъвместимост с длъжността на подуправител на БНБ. След като не е бил в несъвместимост за него не е възникнало и задължение да декларира такова обстоятелство пред органа по избора и да предприема действия за отстраняването ѝ, в едномесечния срок по чл.36, ал.3 ЗПКОНПИ (отм.).

По изложените доводи съдът обосновава краен извод за нищожност на Решение №РН-КПК-КИ-16-23-18/24.06.2024г., която следва да бъде прогласена.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателя се дължат разноски в размер на 1510 (хиляда петстотин и десет) лева – за държавна такса и за вознаграждение за един адвокат, съгласно представения списък и доказателства за извършването им. Предвид фактическата и правна сложност на делото, съдът намира за неоснователно възражението за прекомерност на заплатеното от жалбоподателя адвокатско вознаграждение и оставя без уважение искането на ответника за присъждане на по-нисък размер на разноските в тази част.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, Второ отделение, 25^{-ти} състав,

РЕШИ

ОБЯВЯВА ЗА НИЩОЖНО РЕШЕНИЕ №РН-КПК-КИ-16-23-18/24.06.2024г. на Комисията за противодействие на корупцията.

ОСЪЖДА Комисията за противодействие на корупцията, с адрес – 1000 С., пл. „Св. Неделя“ №6, да заплати на А. А. Г., ЕГН [ЕГН], с адрес – [населено място], [улица], вх.А, ет.4, ап.8, сумата 1510 (хиляда петстотин и десет) лева – разноски по адм. дело №6637/2024г.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБългария, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова

